

ДЕРЖАВНА ПІДТРИМКА ЛІЗИНГУ ЯК ЕКОНОМІЧНОГО АСПЕКТУ ЕКСПЛУАТАЦІЇ НОВОЇ ТЕХНІКИ

Осипенко М.А.

Науковий консультант: д.е.н., професор Левкіна Р.В.

*Харківський національний технічний університет сільського господарства імені Петра Василенка
м. Харків, Україна*

Результативність виробничо-збутової діяльності суб'єктів аграрного підприємництва залежить від стану, рівня оновлення, модернізації основних виробничих фондів шляхом застосування інноваційних техніко-технологічних рішень.

Наразі ситуацію із розвитком інноваційності у технічному забезпеченні можна назвати негативною, оскільки дослідження більшості суб'єктів аграрного підприємництва показують рівень зносу основних фондів у 2018 році 35, %, який спостерігається із незначними відхиленнями протягом 20 років. Як зазначає Захарчук О.В., у 2018 році було введено у дію нових основних засобів на 55 млрд. грн., а вибуло лише 28,7 млрд. грн. [1].

Фактична оснащеність сільського господарства України у розрахунку на одиницю площі значно відстає від європейських країн. Так вартість основних засобів на 1 га сільськогосподарських угідь в Україні станом на 01.01.2018 р. була меншою порівняно з аналогічним показником у Польщі – 20,1 раза, у Великобританії – 25,2, у Чехії -25,6, в Угорщині – 31,7, у Франції – 33,5 та Німеччині -88,4 раза [1, 2].

Визначення нормативної потреби аграрних підприємств усіх категорій у основних засобах на період до 2025 року свідчить про їх загальну вартість у розмірі 2224,4 млрд. грн., у тому числі: машин та обладнання – 718,7 і транспортних засобів – 154, 8 млрд.грн. Ситуація, що склалася свідчить про потребу в модернізації, відновленні втраченого технічного потенціалу і його подальшого розвитку, запровадження досягнень науково-технічного прогресу відповідно сучасних вимог конкурентоспроможного аграрного виробництва [2].

На жаль, це відбувається не шляхом придбання нової техніки у власність, а через укладання угоди із її власником на проведення польових робіт та збирання врожаю, що само по собі не є особливим з огляду на фінансову ситуацію невеликих агровиробників, земельні ресурси яких є досить невеликими.

Зважаючи на це та на сезонність технологічних процесів у рослинництві логічним є саме такий вихід із ситуації, в якій знаходяться переважна кількість

таких суб'єктів аграрного підприємництва, як сільськогосподарські товариства, приватні підприємства, фермерські та сімейні фермерські господарства.

Вирішуючи проблему оновлення основних виробничих фондів для зменшення втрат при проведенні посівної компанії, обробітку пестицидами, збиранні врожаю та економії енергоресурсів таким чином, агровиробники мають можливість накопичувати кошти для інноваційного прориву у майбутньому, диверсифікації товарної структури та розширення видів діяльності шляхом надання послуг іншим підприємствам [3].

Ще одним напрямком вирішення даної проблеми є створення інституційних засад, розвитку державних програм щодо пільгового доступу до іноземної техніки та придбання ліцензій на її вітчизняне виробництво та участі України у процесі міжнародного трансферу технологій [4].

Список літератури

1. Захарчук О.В. Сучасний стан та перспективи розвитку основних виробничих засобів сільського господарства // Економіка АПК. - №11. – 2019. – С. 49-57.
2. Лупенко Ю.О., Захарчук О.В., Пугачов М.І. та ін. Довідник економіста сільськогосподарського підприємства / За ред. Ю.О. Лупенка та О.В. Захарчука. – Київ: ННЦ „ІАЕ”, 2018. 600.
3. Левкіна Р.В. Ресурсо- та енергозберігаючі технології в овочівництві Агроінком. - 2003. - № 5-8. - С. 48-50.
4. Левкіна Р.В., Левкін А.В. Міжнародний трансфер технологій як чинник розвитку агропромислового виробництва Вісник Харківського національного технічного університету сільського господарства. - № 161. – Харків: ХНТУСГ, 2015. – С. 31-37.